

Тополя.

(Н. С. Петровський).

По діброві вітер вие,
Гуляє по полю,
Край дороги гие тополю
До самого долу.
Стан високий, лист широкий —
На-що зеленіє?

Кругом поле, як те море
Широке, синіє.
Чумак іде, подивит ся,
Та й голову схили ;
Чабан в ранці з сопілкою
Сяде на могилі,
Подивить ся — серце пиє:
Кругом її биліни!
Одна — одна, як сирота
На чужині, гине!

Хто-ж викохав тонку, гнучку
В степу погибати?
Пострівайте, все розкажу.
Слухайте-ж, дівчата!

Полюбила чорнобрива
Козака дівчина,
Полюбила — не спинила:
Пішов, та її загинув.
Як-би знала, що покине,
Була-б не любила;
Як-би знала, що загине,
Була-б не пустила;
Як-би знала — не ходила-б
Пізно за водою,
Не стояла-б до півночи
З милим під вербою;
Як-би знала!..